

Цицюра В. І.,

*полковник юстиції, кандидат юридичних наук, заслужений юрист України,
заступник начальника Управління розвитку військової юстиції
та взаємодії з правоохоронними органами
Головного управління військової юстиції
Міністерства оборони України*

СИСТЕМА ТА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ТА ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УМОВАХ ДІЇ ОСОБЛИВИХ ПРАВОВИХ РЕЖИМІВ

Анотація. У статті здійснено комплексне узагальнення та аналіз системи та особливостей адміністративно-правового статусу діяльності державних органів і органів місцевого самоврядування в період дії особливих правових режимів. Зазначається про особливу роль, яку відіграють державні органи, зокрема і органи місцевого самоврядування, в забезпеченні ефективного функціонування публічної влади та обороноздатності держави в період дії особливих правових режимів. Звертається увага на тому, що це питання потребує постійного наукового дослідження та має бути спрямоване саме на вдосконалення законодавства та практичне його застосування в період дії особливих правових режимів, зокрема питань, які зачіпають національні інтереси та стосуються захисту та реалізації прав і свобод громадян.

У статті проаналізовано різні підходи до розуміння правового статусу, органу виконавчої влади, органу місцевого самоврядування та зроблено висновок, що адміністративно-правовий статус державних органів та органів місцевого самоврядування є індивідуальним та залежить від їх місця в системі органів влади, їх компетенції та завдань. Кожен із зазначених органів влади, на думку автора, має свій власний адміністративно-правовий статус, який визначається законодавством та може змінюватися у зв'язку зі змінами в законодавстві, структурі органів влади або завдань, які на них покладаються. Особливості адміністративно-правового статусу органів влади в умовах дії особливих правових режимів визначені спеціальним законодавством, зокрема окремими законами України, які регулюють окремі види особливих правових режимів – правовий режим воєнного стану, надзвичайного стану, а також зони надзвичайної екологічної ситуації.

Актуальність даного дослідження зумовлена також в практичній площині в зв'язку тим, що на сьогоднішній день, в умовах воєнного стану та затяжного збройного конфлікту можна більш глибоко дослідити питання пов'язані із особливостями адміністративно-правового статусу державних органів та органів місцевого самоврядування в умовах воєнного стану та доцільність делегування окремих повноважень органів місцевого самоврядування, в тому числі їх припинення, а також створення тимчасови державних органів (військових адміністрацій) для практичного впровадження заходів особливих правових режимів, зокрема і заходів правового режиму воєнного стану. В подальших наукових дослідженнях автором пропонується зосередити особливу увагу саме на дослідженні

питань адміністративно-правового статусу окремих державних органів та органів місцевого самоврядування та їх місце і роль в реалізації та впровадженні окремих видів заходів забезпечення особливих правових режимів.

Ключові слова: статус; поняття правовий статус; поняття адміністративно-правовий статус; поняття особливих правових режимів; орган державної влади; орган місцевого самоврядування; права і свободи; законні інтереси; громадянин; юридична особа.

Постановка проблеми. Сильна та дієздатна влада є основою для проведення успішних реформ. При цьому ситуація, яка склалася в Україні та навколо неї вимагає від державних та місцевих органів влади зміни та вдосконалення підходів до розв'язання проблем адміністративно-правового статусу державних та місцевих органів влади в умовах дії особливих правових режимів з метою вирішення кризових ситуацій, які виникають в державі в період війни та подолання їх наслідків з мінімальними втратами для держави в цілому та захисту національних інтересів. За допомогою дієвої системи державних та місцевих органів та введення особливих правових режимів держава забезпечує захист національних інтересів, прав і свобод громадян, а також відвернення загроз та усунення наслідків кризових ситуацій природного, техногенного або військового характеру. З урахуванням вищезазначеного виникає необхідність дослідження такої категорії як система та адміністративно-правовий статус державних та місцевих органів влади в умовах дії особливих правових режимів, оскільки вони є одним з основних інструментів захисту людини (громадянина) та юридичних осіб від різних видів загроз (зовнішніх та внутрішніх), а також захисту національної безпеки. Відсутність узгоджених позицій серед науковців, практикуючих юристів відносно визначення зазначеного поняття та його особливостей доводить необхідність у дослідженні даної тематики.

Стан дослідження. Дане дослідження ґрунтується на наукових працях та дослідженнях вітчизняних фахівців у сфері держави та права, адміністративного права. Проблемні питання поняття «статус», «правовий статус» знаходять своє відображення у працях О. Музичука [1], А. Панчишина [2], О. Зайчука [3]. Колектив науковців, зокрема М. Добкіна [4], В. Авер'янова [5], Н. Загородня [6], П. Рабіновича [7] опрацьовували та досліджували питання «адміністративно-правового статусу». Дослідження поняття «орган виконавчої влади опрацьову-

вали І. Голосніченка [8], С. Ківалова [10], Д. Журавльова [13]. Окремі питання «адміністративно-правового статусу державних та місцевих органів влади» знаходять своє відображення у наукових працях О. Безпалова [9], В. Сокурєнко [10], В. Борденюка [11], Н. Зезека [16] та закріплені в спеціальному законодавстві, яке регулює питання компетенції та повноважень державних та місцевих органів влади в умовах дії особливих правових режимів.

Дослідження практичних аспектів стосовно системи та адміністративно-правового статусу державних і місцевих органів влади в умовах зтяжного правового режиму воєнного стану на даному етапі в повній мірі не здійснювалось. В існуючій літературі дослідження спеціально присвячені даній тематиці містяться в невеликій кількості, а дана тематика дослідження набула в науковців актуальності лише після вторгнення РФ на територію України та є потребою сучасного стану справ в державі.

Під час вивчення даної тематики за допомогою яких проаналізовані різні доктринальні підходи до розуміння поняття «статус», «правовий статус», «адміністративно-правовий статус» з використанням спеціально-юридичних та загальнонаукових методів пізнання. При дослідженні особливостей адміністративно-правового статусу державних та місцевих органів влади в умовах дії особливих правових режимів було використано структурно-функціональний метод. Метод системного аналізу використовувався в процесі аналізу компетенції державним та місцевим органам влади в умовах дії особливих правових режимів, а метод тлумачення правових норм при дослідженні відповідності норм права існуючим суспільним відносинам, які регулюють питання системи та статусу державних та місцевих органів влади в умовах дії особливих правових режимів в Україні.

Мета статті полягає в тому, що за допомогою опрацювання праць науковців та чинної нормативної бази, а також методів наукового пізнання проаналізувати та дослідити основні наукові підходи до визначення поняття «статус», «правовий статус», «адміністративно-правовий статус», «адміністративно-правовий статус органу виконавчої влади», «адміністративно-правовий статус органу місцевого самоврядування» на підставі яких охарактеризувати систему та адміністративно-правовий статус державних та місцевих органів влади в умовах дії особливих правових режимів та визначити їх особливості.

Виклад основного матеріалу. Визначення правового статусу державних та місцевих органів влади в умовах дії особливих правових режимів має велике значення для вдосконалення правових норм, що визначають систему та адміністративно-правовий статус державних органів та органів місцевого самоврядування в Україні.

Поняття «статус» є багатогранним і застосовується в багатьох сферах, зокрема і юриспруденції. У загальному вигляді, зокрема і в науковій літературі статус (лат. status) визначає положення (становище) особи або об'єкта в певній системі відносин, їх місце та роль у цій системі. У праві статус особи або об'єкта визначає їхнє правове положення (становище) через сукупність встановлених йому прав та обов'язків, в тому числі їх відповідальність, що встановлена згідно законодавства [1].

Серед науковців у визначенні правового статусу відсутній єдиний підхід, а існуючі погляди розкривають в основному його елементи. Якщо розглядати правовий статус то ця катего-

рія складається з наступних елементів: повноваження, компетенція, відповідальність, цілі, завдання, порядок створення та процедури їх діяльності. Вчений Н. Оніщенко розуміє правовий статус як сукупність прав та обов'язків суб'єкта відносин, які законодавчо визначені та гарантовані державою [2].

А. Панчишин розглядає правовий статус як комплексну категорію, що має структуру та визначає місце суб'єкта в системі відносин та взаємодію їх між собою, а також права, обов'язки та гарантії їх реалізації [3]. Інші точки зору стосовно зазначеного поняття полягають у тому, що це певна сукупність прав, обов'язків та відповідальності особистості [4, с. 59]. Професор В. Авер'янов в своїх дослідженнях головною складовою змісту правового статусу органу влади зазначає компетенцію, зокрема права та обов'язки, які доповнюються також іншими елементами: його місце в ієрархічній структурі, функції, завдання, цілі тощо [5]. П. Рабінович визначає зміст правового статусу через сукупність прав та юридичних обов'язків суб'єкта [6, с. 74].

На нашу думку під правовим статусом потрібно розуміти систему прав і обов'язків, зокрема і відповідальність, якими наділений суб'єкт відповідно до законодавства, який визначає місце та роль цього суб'єкта у правовій системі, їхні можливості та обмеження у сфері права. Правовий статус є важливим елементом правової системи, оскільки він визначає права і обов'язки суб'єктів права, забезпечує їхню участь у правовідносинах та захист їхніх інтересів.

Залежно від сфери правового регулювання виділяють різні види статусу, зокрема і адміністративно-правовий статус. Єдиного розуміння серед науковців стосовно зазначеного поняття не має. Його розглядають, як систему прав і обов'язків, які врегульовані нормами адміністративного права [7]. І. Голосніченко розглядаючи зміст адміністративно-правового статусу особи зазначає, що його основою є адміністративна правоздатність, тобто можливість бути наділеними правами та обов'язками адміністративно-правового характеру [8].

Таким чином адміністративно-правовий статус є важливим елементом правового статусу особи та юридичних осіб, оскільки він визначає їх місце та роль у системі адміністративних правовідносин, що включає в себе права та обов'язки, в тому числі відповідальність, яка може наступати в разі невиконання обов'язків.

Адміністративно-правовий статус – це система прав і обов'язків особи та юридичних осіб, які встановлені нормами адміністративного права та регулюють правовідносини із органами влади, а також іншими суб'єктами адміністративного права.

Адміністративно-правовий статус державного органу є індивідуальним та залежить від його місця в системі державних органів, його компетенції та завдань. На думку Т. Коломєць, під зазначеною категорією розуміється перелік прав та обов'язків, що встановлені нормами адміністративного права для державного органу, які реалізуються ним в різних видах правовідносин, зокрема і адміністративних [9]. С. Ківалов в своїх дослідженнях зазначає, що він включає такі елементи, як: компетенція, функції та завдання [10]. Згідно позиції Ю. Дмитрієва, адміністративно-правовий статус органу і влади це класичний правовий інститут адміністративного права. Він зазначає, що органи виконавчої влади – це колективні утворення, які спеціально створювані державою для реалізації цілей, завдань та

функцій державного управління, які наділені владними повноваженнями у окремій сфері діяльності [11, с. 299].

Таким чином орган виконавчої влади є важливою складовою системи державної влади, які мають структуру, штат державних службовців і в межах установлені компетенції наділені повноваженнями здійснювати виконавчу діяльність в державі, тобто забезпечувати виконання законодавством в окремих галузях та сферах діяльності.

Орган виконавчої влади в Україні є окремим видом державних органів виходячи з того, що в Україні існує три гілки влади: законодавча, виконавча та судова. Основними рисами органу виконавчої влади є: виконавча функція тобто передбачають виконання законодавства; мають ієрархічну структуру де нижчі органи підпорядковуються вищим на чолі системи – Кабінет Міністрів України; централізація та децентралізація діяльності, що забезпечує єдине керівництво та координацію діяльності органів влади та передачу частини повноважень на місцевий рівень; відповідальність та контроль за своєю діяльністю перед органами законодавчої та судової влади, Президентом України, а також з боку громадянського суспільства; підзаконність, політична нейтральність, професіоналізм та ефективність роботи, а також відкритість та прозорість їх роботи для громадськості.

При цьому вони створюються з метою здійснення конкретного виду державної діяльності, мають організаційно-правову форму, внутрішню структуру, наділені повноваженнями, мають конкретні цілі, завдання та функції необхідні для виконання покладених на них завдань.

Система органів виконавчої влади являє собою сукупність окремих органів та їх структурних підрозділів, що взаємопов'язані між собою, які мають свою власну структуру, функції, компетенцію, цілі та завдання в єдиній системі державного управління. У системі органів виконавчої влади виділяють три ланки: Кабінет Міністрів України – вища ланка; центральна ланка, зокрема міністерства, служби, агентства, інспекції, комісії; адміністративно-територіальна ланка, тобто територіальні органи влади та місцеві державні адміністрації. За походженням поділяються на: первинні (Кабінет Міністрів України) та похідні (центральні органи виконавчої влади і місцеві державні адміністрації); за предметом (змістом) діяльності – міністерства, служби, агентства, інспекції; за порядком організації та діяльності на колегіальні та єдиноначальні; за характером діяльності на загальної компетенції, галузевої, міжгалузевої, спеціальної компетенції; за часом дії – постійні (Кабінет Міністрів України) та тимчасові [12]; за функціональною спрямованістю керівників: органи з превалюванням політичних функцій (Кабінет Міністрів України, міністерства); органи з превалюванням виконавчих функцій (державні служби, інспекції, агентства) [13, с. 64].

В. Борденюк зазначає, що на місцевому рівні також повинна бути система державного управління, за якої громадяни у межах адміністративно-територіальної одиниці наділяються самостійно (безпосередньо або через обрані ними органи) вирішувати частину державних справ, що необхідні для нормального функціонування їх адміністративно-територіальної одиниці [14, с. 48]. Подібна система місцевого самоврядування знаходить своє відображення і в Хартії, що визначає місцеве самоврядування однією з основних принципів демократичного суспільства [15].

Система місцевого самоврядування в Україні включає: територіальну громаду; сільську, селищну, міську раду; сіль-

ського, селищного, міського голову; виконавчі органи сільської, селищної, міської ради; районні та обласні ради, що представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст; органи самоорганізації населення (ст. 5 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»)

Міста Київ та Севастополь мають певні особливості системи місцевого самоврядування, які передбачені Законом України «Простолицю України – місто-герой Київ». При цьому на сьогодні Закон України про місто-герой Севастополь ще не прийнятий.

Н. Зезека розглядаючи адміністративно-правовий статус органів місцевого самоврядування зазначає, що зазначені органи наділені власними про наявність власних та делегованих повноважень та можливість приймати ними нормативні та інші акти управління у формі рішень [16, с. 31].

Таким чином органи місцевого самоврядування є важливою складовою системи публічної влади, які забезпечує реалізацію права територіальних громад на самостійне вирішення питань місцевого значення. Основними рисами органу місцевого самоврядування є: територіальність та представницький характер, який полягає в тому, що вони обираються безпосередньо населенням певної територіальної громади, що забезпечує їх легітимність та відповідальність перед цією громадою, а також поширення своєї діяльності на певну територію (село, місто, селище, район у місті); комунальна власність, яка є матеріальною основою для їх діяльності; самоврядність тобто наявність власних повноважень визначених законами з метою вирішення питань місцевого значення, не підпорядковуючись безпосередньо органам державної влади; мають власний (місцевий) бюджет, який наповнюється та формується відповідно до місцевих податків і зборів та інших надходжень; відповідальність та контроль з боку територіальної громади та органів державної влади у випадках передбачених законодавством; гласність та законність діяльності, що полягає в тому, що громадяни мають право отримувати інформацію про їх роботу та дотримуватися законності у своїй діяльності; партнерство в роботі з іншими державними органами та юридичними особами для вирішення питань місцевого значення.

В Україні існує декілька видів особливих правових режимів, серед яких виділяють воєнний стан (ст. 1 Закону України «Про правовий режим воєнного стану», ст. 1 Закону України «Про оборону України»; надзвичайний стан (ст. 1 Закону України «Про правовий режим надзвичайного стану»); зона надзвичайної екологічної ситуації (п. 16 ч. 1. ст. 2 Кодексу цивільного захисту України, ст. 1 Закону України «Про зони надзвичайної екологічної ситуації»).

Зазначеними Законами України встановлені особливості адміністративно-правового статусу державних органів та органів місцевого самоврядування в умовах дії правових режимів. Зокрема, в зазначених законах України передбачено, що в умовах дії особливих правових режимів, їх повноваження здійснюються відповідно до законодавства, а припинення їх повноважень не допускається, крім випадків встановлених законодавством. При цьому в умовах правового режиму воєнного стану главою держави на територіях де введено воєнний стан, як вимушений захід, для управління територіями, які зазнали значних пошкоджень внаслідок воєнних дій можуть створюватися тимчасові державні органи (військові адміністрації), які тимчасово об'єднують «військові» та «цивільні» повноваження, що дає їм можливість забезпечувати ефективну

роботу всіх сил безпеки та оборони держави, які захищають територіальну цілісність і національну безпеку України, в тому числі від зовнішнього ворога (ст. ст. 4, 8 Закону України «Про правовий режим воєнного стану»).

В Україні після введення в Україні воєнного стану було створено 184 військових адміністрацій населених пунктів, з них 61 діє у містах, враховуючи Київську міську військову адміністрацію, 59 - у селищах та 64 - у селах [17].

Висновки. З урахуванням вищезазначеного можна прийти до висновку, що адміністративно-правовий статус державних та місцевих органів влади потрібно розглядати як різновид правового статусу, який визначається законами або іншими нормативно-правовими актами, що визначають їх завдання, цілі, компетенцію (права, обов'язки, повноваження), а також відповідальність для здійснення своїх функцій (власних та делегованих) у сфері державного та місцевого самоврядування, в тому числі регулюється порядок їх формування та процедури діяльності в умовах дії особливих правових режимів, зокрема, в умовах дії правового режиму воєнного стану можуть створюватися нові – тимчасові державні органи влади (військові адміністрації).

Основними елементами адміністративно-правового статусу державних та місцевих органів влади є:

- правовий статус, тобто закріплення юридичного статусу органу як суб'єкта адміністративного права, його місцезнаходження, організаційно-правова форма, порядок утворення, реорганізації та ліквідації;
- компетенція, тобто сукупність юридично встановлених повноважень органу, що визначають його завдання та функції та сфери його діяльності;
- організаційна структура, тобто внутрішня будова органу, розподіл повноважень між його структурними підрозділами, порядок їх взаємодії;
- повноваження, тобто конкретні права та обов'язки органу, які дозволяють йому здійснювати управлінські функції;
- відповідальність за невиконання або неналежне виконання своїх обов'язків.

Адміністративно-правовий статус державних органів влади та органів місцевого самоврядування є індивідуальним та залежить від їх місця в системі органів влади, їх компетенції та завдань. Кожен із зазначених органів влади має свій власний адміністративно-правовий статус, який визначається законодавством та може змінюватися у зв'язку зі змінами в законодавстві, структурі державних та місцевих органів або завдань, які на них покладаються.

Особливості адміністративно-правового статусу державних органів, зокрема і органів місцевого самоврядування в умовах дії особливих правових режимів визначені спеціальним законодавством, зокрема розділом III Закону України «Про правовий режим надзвичайного стану», ст. 8 Закону України «Про зони надзвичайної екологічної ситуації» та ст. ст. 9, 10 Закону України «Про правовий режим воєнного стану».

З урахуванням вищезазначеного та враховуючи триваючу агресію РФ проти України потрібно зазначити на особливу роль державних органів, зокрема і органів місцевого самоврядування, яку вони відіграють в забезпеченні ефективного функціонування публічної влади та обороноздатності держави, а тому зазначене питання, на нашу думку, потребує постійного науко-

вого дослідження та має бути спрямоване саме на вдосконалення діючого законодавства та практичне його застосування в період дії особливих правових режимів, зокрема питань, які зачіпають національні інтереси та стосуються захисту та реалізації прав і свобод громадян, забезпечення правопорядку в період ведення бойових дій та тимчасової окупації частини територій.

Література:

1. Музичук О.М. Уточнення сутності категорії «правовий статус» суб'єкта адміністративно-правових відносин та його елементного складу. *Форум права*. 2008. № 1. С. 316-321. URL: file:///C:/Users/v.tsytisura/Downloads/FP_index.htm_2008_1_47.pdf (дата звернення 12.02.2025)
2. Зайчук О.В., Оніщенко Н.М. Теорія держави і права: Академічний курс: Підручник. Київ: Юрінком Інтер. 2008. 366 с.
3. Панчишин А.В. Поняття, ознаки та структура категорії «правовий статус». *Часопис Київського університету права*. 2010. № 2. С. 95-98. URL: https://surl.li/zyrdly (дата звернення 12.02.2025)
4. Добкін М.М. Адміністративно-правовий статус виконавчих органів міських рад: дисертація. Київ: Київський міжнародний університет. 2009. 213 с.
5. Авер'янов В. Б. Виконавча влада і адміністративне право. Київ: Видавничий дім «Ін-Юре». 2002. 668 с.
6. Рабінович П.М. Основи загальної теорії права і держави: навчальний посібник. 3-є вид., змінене і доп. Київ. 1995. 172 с.
7. Загородня Н. В. Адміністративно-правовий статус громадян України. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція*. 2018. Вип. 33. С. 75-77. URL: file:///C:/Users/v.tsytisura/Downloads/Nvmgu_jur_2018_33_21.pdf (дата звернення 12.02.2025)
8. Голосніченко І.П. Відносини державної служби та предмет регулювання адміністративного права. *Публічне право*. 2016. № 1. С. 12-19. URL: file:///C:/Users/v.tsytisura/Downloads/pp_2016_1_3.pdf (дата звернення 12.02.2025)
9. Безпалова О.І., Горбач Д.О. Поняття та структура адміністративно-правового статусу Національної гвардії України. *Форум права*. 2017. № 5. С. 31-38.
10. Ківалов, С.В., Біла Л.Р. Адміністративне право України: навчально-метод. посібн. вид. 2, перероб. і доп. Одеса: Юридична література. 2002. 312 с.
11. Сокурєнко В.В. Поняття адміністративно-правового статусу органів публічного управління в сфері оборони. *European political and law discourse*. 2015. Volume 2. Issue 4. С. 297-301 URL: https://eppd13.cz/wp-content/uploads/2015/2015-2-4/49.pdf (дата звернення 12.02.2025)
12. Конституційно-правовий статус Кабінету Міністрів України та інших органів виконавчої влади. URL: https://arm.navs.edu.ua/books/konst_pu/rozdil/rozdil10.html (дата звернення: 11.02.2025).
13. Журавльов Д. В. Поняття і загальна характеристика центральних органів виконавчої влади України. *Публічне право*. 2013. № 3 (11). С. 62-67.
14. Борденко В. І. Місцеве самоврядування та державне управління: конституційно-правові основи співвідношення та взаємодія: монографія. Київ: Парламентське видавництво. 2007. 576 с.
15. Про ратифікацію Європейської хартії місцевого самоврядування: Закон України від 15.07.1997 № 452/97-ВР. Дата оновлення: 29.07.1997 URL: https://surl.li/vdpoqr (дата звернення 12.02.2025)
16. Зезека Н.О. Адміністративно-правовий статус Державної служби зайнятості України: дисертація. Київ: Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна». 2009. 278 с.
17. Скільки військових адміністрацій утворено в Україні за час дії воєнного стану? URL: https://www.chesno.org/post/5824/ (дата звернення 12.02.2025)

Tsytsiura V. System and administrative and legal status of public authorities and local self-government bodies in the context of special legal regimes

Summary. The article provides a comprehensive generalisation and analysis of the system and peculiarities of the administrative and legal status of activities of state bodies and local self-government bodies during the period of special legal regimes. The author notes the special role played by public authorities, including local self-government bodies, in ensuring the effective functioning of public authorities and the defence capability of the State during the period of special legal regimes. The author emphasises that this issue requires ongoing scientific research and should be aimed specifically at improving legislation and its practical application during the period of special legal regimes, in particular, issues affecting national interests and relating to the protection and exercise of citizens' rights and freedoms.

The article analyses various approaches to understanding the legal status of an executive body and a local self-government body and concludes that the administrative and legal status of state bodies and local self-government bodies is individual and depends on their place in the system of government, their competence and tasks. Each of these authorities, in the author's opinion, has its own administrative and legal status, which is determined by law and may change due to changes in legislation, the structure of authorities or the tasks assigned

to them. The specifics of the administrative and legal status of public authorities under special legal regimes are determined by special legislation, in particular, by certain laws of Ukraine regulating certain types of special legal regimes – the legal regime of martial law, state of emergency, and environmental emergency zones.

The relevance of this study is also driven by the practical aspect, since today, in the context of martial law and protracted armed conflict, it is possible to study in more depth the issues related to the specifics of the administrative and legal status of state bodies and local self-government bodies under martial law and the expediency of delegating certain powers to local self-government bodies, including their termination, as well as the creation of temporary state bodies (military administrations) for the practical implementation of measures of special legal regimes, including measures of the martial law regime. In further scientific research, the author proposes to focus special attention on the study of the administrative and legal status of certain state bodies and local self-government bodies and their place and role in the implementation and enforcement of certain types of measures to ensure special legal regimes.

Key words: status; concept of legal status; concept of administrative and legal status; concept of special legal regimes; public authority; local self-government body; rights and freedoms; legitimate interests; citizen; legal entity.